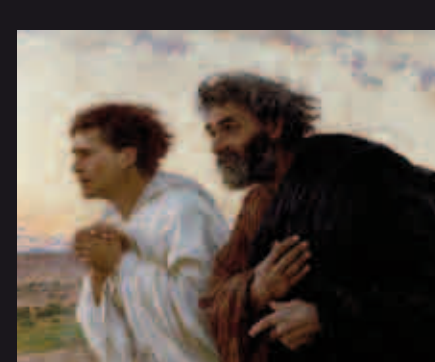

Savo širdies
paprastume
džiaugsmingai Tau
atidaviau viską

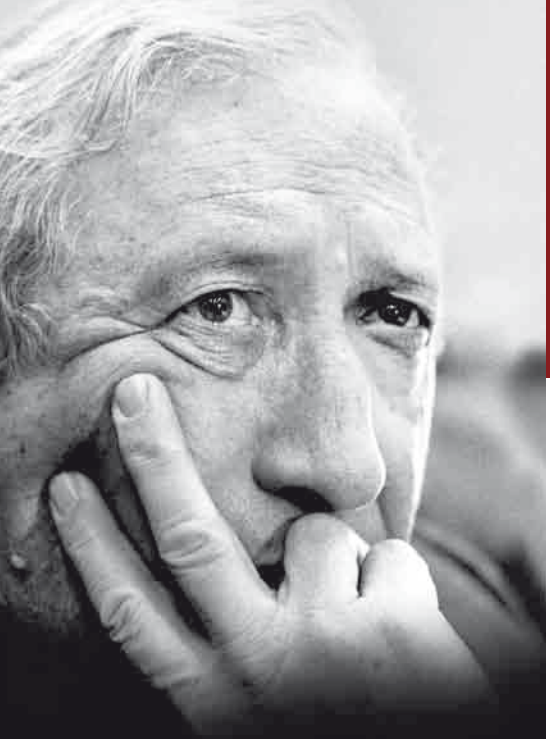
(Malda iš Ambrazejaus liturgijos)

10-OSIOS KUNIGO LUIGI GIUSSANI (1922-2005) MIRTIES METINĖS

NUO MANO GYVENIMO IKI JŪSŲ

Paruošė COMUNIONE E LIBERAZIONE

TRUMPA ISTORIJA

1922 m. spalio 15 d. Gimsta Luigi Giovanni Giussani Desio miestelyje (Milanas), Angelina Gelosa ir Beniamino Giussani šeimoje.

1928 m. Pradedama lankyti pradinę mokyklą.

1933 m. spalio 2 d. Įstoja į Šv. Petro Kankinio seminariją Seveso mieste.

1937 m. Persikelia į Venegono seminariją.

1939 m. Kartu su keliais draugais įkuria grupę pavadinimu „Studium Christi“.

1945 m. gegužės 26 d.: Kardinolo Ildefonso Schuster įšventinamas į kunigus. Gavęs teologijos mokslų diplomą, dėsto Seveso seminarijoje. Pradedama tarnauti parapijoje Milano pakraštyje, tačiau netrukus tarnystę nutraukia dėl sunkios plaučių ligos.

1946 m. Prasideda ilgas gydymosi periodas, trunkantis iki 1949-ųjų.

1950 m. Sustiprėjus sveikatai, tęsia dėstymą seminarijoje; šeštadieniais ir sekmadieniais tarnauja parapijoje Milano centre.

1951 m. Atsitiktinio susitikimo su keliais moksleiviais dėka gimsta troškimas imtis jaunimo ugdymo.

1954 m. Baigia teologijos doktorantūros mokslus, baigiamojo darbo tema „Reinhold Niebuhr supratimas apie krikščionišką žmogaus prasmę“. Pradedama dėstyti tikybą Berchet mokykloje Milane. Vėliau moko ir kitose Milano mokyklose.

1955 m. Paskiriamas būti „Besimokančio jaunimo“ (GS) asistentu vyskupijai.

1957 m. Įtraukia visus GS narius į Misiją savo miestuose, pasiūlytą Milano arkivyskupo Montini. Vadovaudamas GS, atnaujina ugdymo gaires. Įtraukia GS moksleivius į artimo meilę ugdančią veiklą, vadinamą „Karitatyva“ skurdžiam Milano rajone.

1958 m. Aplink jį susiburia pirmoji grupelė, kuri vėliau tampa „Suaugusiųjų grupe“ arba „Memores Domini“.

1960 m. Pirmą kartą nuvyksta į Braziliją, kur pirmieji GS moksleiviai išvyksta į misiją.

1964 m. Pradedama dėstyti Teologijos įvadą Švenčiausios Jėzaus Širdies universitete Milane.

1965 m. Kelis vasaros mėnesius praleidžia Jungtinėse Valstijose, norėdamas susipažinti su įvairiomis parapijų asociacijomis. Grįžęs palieka GS vadovo pareigas, organizacijoje pasirodo pirmieji krizės, kuri savo kulminaciją pasiekia 1968 m., požymiai.

1967 m. nustoja dėstyti Berchet mokykloje.

1968 m. Studentiškų susirėmimų mėnesiais padeda pamatus autentiškai judėjimo patirčiai atsigauti.

1969 m. pirmą kartą pasirodo pavadinimas Comunione e Liberazione (Bendrystė ir Išsilaisvinimas).

1971 m. padeda susikurti benediktinų vienuolynui Cascinazza mieste (Milanas). Lenkijoje susitinka su Krokuvos arkivyskupu Karol Wojtyła. Susitinka su šveicarų teologu Hans Urs von Balthasar, kurio dėka susipažįsta su Joseph Ratzinger.

1975 m. Užmezga draugystę su keliomis šeimomis iš Ispanijos, nuo jų prasideda CL judėjimas Ispanijoje. Kovo 23 d., Verbų sekmadienį, kartu su visu judėjimu dalyvauja piligriminėje kelionėje, kurią surengė Paulius VI Šv. Petro aikštėje, apeigoms pasibaigus, turi progą asmeniškai pasikalbėti su Popiežiumi.

1976 m. Dalyvauja CL atsakingųjų studentų susitikime, kuris žymi lemtingą posūkį judėjimo istorijoje.

1979 m. sausio 18 d. dalyvauja audiencijoje pas Joną Paulių II. Kovo 31 d. CL studentus lydi į pirmąją audienciją pas Joną Paulių II.

1981 m. Piacenza miesto vyskupas Manfredini pripažįsta „Memores Domini“.

1982 m. vasario 11 d.: Popiežiškoji pasauliečių taryba oficialiai pripažįsta Comunione e Liberazione Broliją, o kun. Giussani – jos prezidentu.

1983 m. Jono Pauliaus II paskelbiamas monsinjoru.

1984 m. Vadovauja CL piligriminei kelionei į Romą, audiencijos pas popiežių Joną Paulių II trisdešimtųjų judėjimo įkūrimo metinių proga.

1985 m. Aviloje dalyvauja susitikime su kultūrine asociacija „Nueva Tierra“, kurios vienas iš atsakingųjų yra kunigas Julián Carrón. Rugsėjis „Nueva Tierra“ prisijungia prie CL. Kartu su judėjimo kunigais dalyvauja audiencijoje pas Popiežių Joną Paulių II. Prisideda prie Šv. Karolio Boromėjaus kunigų misio-nierių Brolijos įkūrimo.

1986 m. Dalyvauja piligriminėje kelionėje į Šventąją žemę.

1987 m. Skaito pranešimą Lombardijos Krikščionių Demokratų partijos asamblėjoje Assago mieste (Milanas). Vyksta į Japoniją, kur susitinka su vienu iš japonų budizmo lyderių Shodo Habukawa. Dalyvauja Vyskupų Sinode kaip popiežiaus paskirtasis narys.

1988 m. Popiežiaus Sostas patvirtina „Memores Domini“ kaip „pasaulietinę privačią bažnytinę asociaciją“, o kun. Giussani – jos prezidentu.

1990 m. Pradedama globoti žmonių grupę, kuri vėliau tampa Šv. Juozapo Brolija.

1991 m. Dėl amžiaus apribojimo nustoja dėstyti Švenčiausios Jėzaus Širdies universitete.

1992 m. Vadovauja piligriminei kelionei į Lurdą dešimtųjų CL Brolijos metinių proga.

1993 m. Popiežiaus Sostas pripažįsta Gailėtingųjų Dangunėmimo seserų bendruomenę, prie kurios Giussani yra prisirišęs nuo

1958 m. „Rizzoli“ leidykla pradeda leisti jo vadovaujamą knygų ciklą „Krikščioniškos dvasios knygos“, kurį sudaro daugiau nei 80 knygų.

1995 m. pradedami spausdinti jo straipsniai pasaulietiškuose laikraščiuose, tokiuose kaip „il Giornale“, „la Repubblica“, „il Corriere della Sera“. Įteikiama tarptautinė Bassano del Grappa Katalikiškos Kultūros premija.

1997 m. Su Pergolesi „Stabat Mater“ pradeda muzikos diskų seriją „Spirito Gentil“, vadovaujama kun. Giussani ir išleista bendradarbiaujant su Deutsche Grammophon ir kitomis muzikos įrašų kompanijomis. Seriją sudaro 52 diskai. JT rūmuose Niujorke pristatomas angliškasis „Religinio jausmo“ leidimas.

1998 m. kovo 30 d.: Skaito pranešimą per Popiežiaus Jono Pauliaus II susitikimą su bažnytiniais judėjimais bei naujomis bendruomenėmis Šv. Petro aikštėje Romoje.

2002 m. vasario 11 d.: 20-ųjų popiežiškojo Bendrystės ir Išsilaisvinimo Brolijos pripažinimo metinių proga gauna ilgą asmeniškai pasirašytą laišką nuo Jono Pauliaus II.

2003 m. per Italijos karių, žuvusių Nasirijoje, laidotuves parašo vedamąjį pranešimą nacionalinės televizijos RAI žinių laidai.

2004 m. 50-tųjų judėjimo Comunione e Liberazione įkūrimo metinių proga nusiunčia paskutinį laišką Jonui Pauliui II. Gauna Madrido Arkivyskupo leidimą kunigui Julián Carrón persikelti į Milaną, kad prisidėtų vadovaujant judėjimui. Spalio mėnesį, piligriminės kelionės į Loreto miestą, skirtos CL 50-mečiui, proga parašo paskutinįjį savo laišką visam Judėjimui. Gruodžio pabaigoje sveikatos būklė labai pablogėja.

2005 m. vasario 22 d. miršta savo namuose Milane. Vasario 24 d.: laidotuvių mišias Milano Katedroje aukoja ir laidotuvių homiliją sako Tikėjimo doktrinos kongregacijos prefektas Joseph Ratzinger kaip asmeninis Jono Pauliaus II pasiuntinys. Giussani palaidojamas Milano Monumentale kapinėse, kur ilsisi žymiausi miesto žmonės.

2008 m. kapas perkeliamas į naują koplyčią tose pačiose kapinėse. Nuo to laiko kapas yra lankomas piligrimų iš Italijos ir viso pasaulio.

2012 m. vasario 22 d. Milano katedroje šv. Mišių, skirtų 7 metų kun. Giussani mirties metinėms paminėti, pabaigoje, kun. Julián Carrón, CL Brolijos prezidentas, paskelbia, kad pateiktas prašymas pradėti kun. Giussani Beatifikacijos ir Kanonizacijos bylą. Šį prašymą priima Milano arkivyskupas kardinolas Angelo Scola.

**Viskas man vyko
visiškai įprastai,
ir tik tie dalykai,
kurie įvykdavo, tuo metu,
kai jie vykdavo, sukeldavo
nuostabą,
nes Dievas juos kūrė
ir iš jų pynė istoriją,
kuri įvyko ir vyksta
priešais mano akis.**

Luigi Giussani

//

**Tarkite, jog gimstate,
išeinate iš savo motinos iščių,
būdamas dabartinio savo amžiaus.**

**Koks būtų pirmas,
absoliučiai pirmas jausmas,
tai yra, pirmasis reakcijos tikrovės
akivaizdoje veiksnys?**

Luigi Giussani

//

SURASTI KELIĄ Į TIKROVĖS PRASMĘ

Intensyviai IŠGYVENTI TIKROVĘ

Tarkite, jog gimstate, išeiniate iš savo motinos įsčių, būdamas dabartinio savo amžiaus, tai yra, kad jūsų išsivystymas bei sąmonė atitinka dabartinį jų lygį. **Koks būtų pirmas, absoliučiai pirmas jausmas**, tai yra, pirmasis reakcijos tikrovės akivaizdoje veiksnys? Jei aš pirmą kartą atmerkčiau akis šią akimirką, palikdamas savo motinos įsčias, mane užvaldytų **apstulbimas** bei **nuostaba**, sukelti dalykų kaip “buvimo”.

PRIBLOKŠTAS SUSIDŪRIMO. Mane priblokštų kupinas nuostabos susidūrimas su buvimu, kuris kasdienėje kalboje išreiškiamas žodžiu “dalykas”. Dalykai! Koks “dalykas”? O tai yra konkretus ir, jei norite, banalus žodžio “esybė” variantas. Esybė: ne kaip abstrakti esybė, bet kaip buvimas, buvimas, kurio aš nekuriu, kurį randu, buvimas, kuris neišvengiamai prieš mane iškyla. Šiuo momentu, jei aš esu dėmesingas, t.y., jei esu subrendęs, negaliu neigti, jog pati didžiausia ir giliausia mano suvokiama akivaizdybė yra ta, kad aš nekuriu pats savęs, nekuriu pats savęs šią akimirką. Aš pats sau nesuteikiu būties, nesuteikiu pats sau tikrovės, kuri yra aš, aš esu “duotas”. Tai brandos akimirka, kai atrandu save patį kaip priklausantį nuo kažko kito.

**Kiekvieną rytą
manyje pabunda
džiaugsmas.**

Luigi Giussani

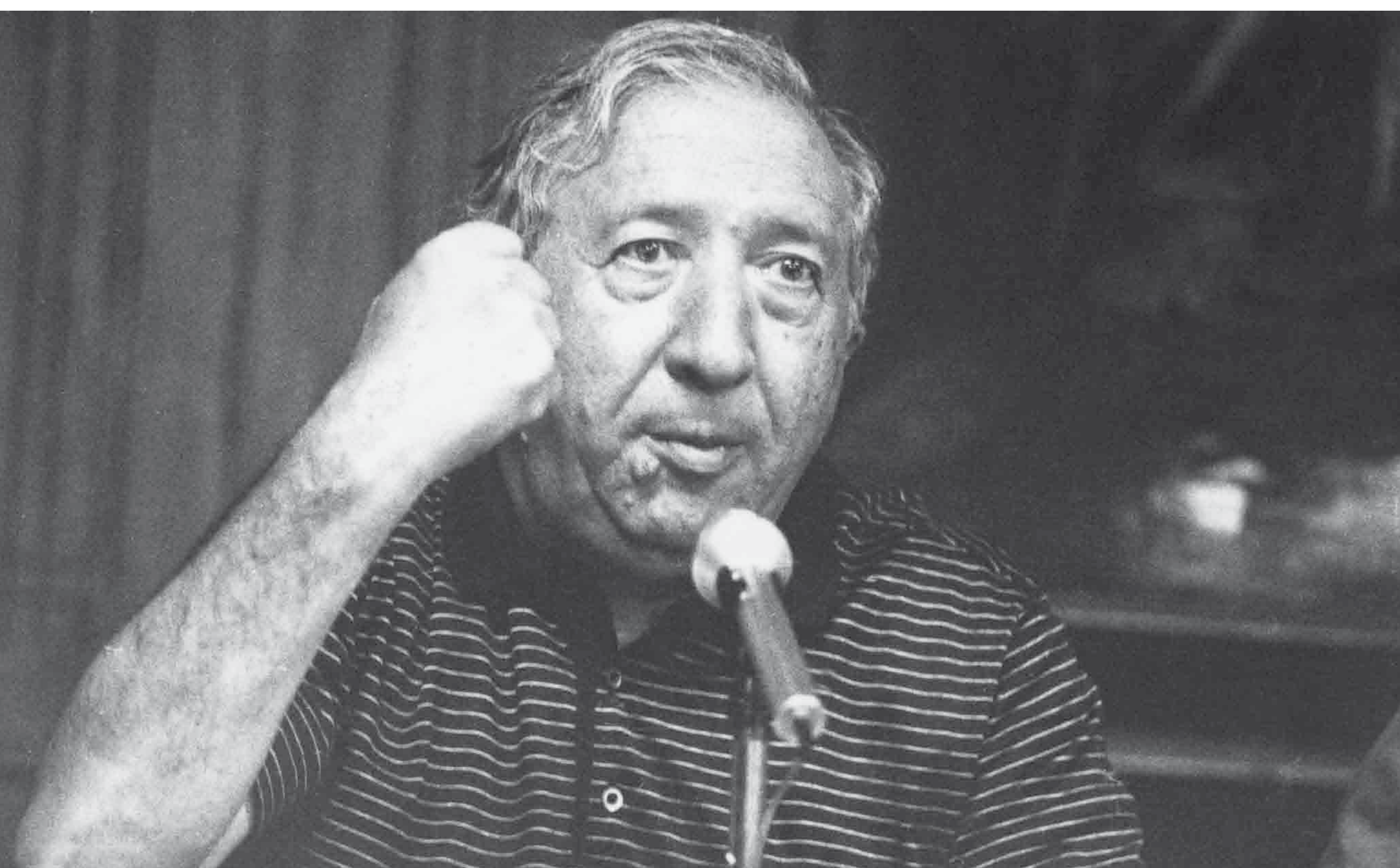
SUSIDURDAMA SU TIKROVE. Tai – patirtis tos neregimos sąsajos, tos mįslingos, paslaptingos esaties, atrandamos tame į visa ką atvertame žvilgsnyje, toje traukoje, kurią pažadina visa kas, tame grožyje, toje nuostaboje, kupinoje padėkos, paguodos, vilties. Kaip ši patirtis, ši be galo

turtinga patirtis, kuri sudaro žmogaus širdį, gali būti gyvybinga? Kokiu būdu ji gali tapti galinga? Susiduriant su tikrove. Vienintelė sąlyga nuolatos būti tikrai religiškiems yra nuolatos intensyviai išgyventi tikrovę. Surasti kelią į tikrovės prasmę galima **išgyvenant tikrovę be išlygų**, tai yra nieko neatsisakant ir nepamirštant.

(*Religinis jausmas*, Tyto alba, Vilnius 2000)

**Žmogau, jei tu
– vien dulkės ir šešėliai,
Jei menkas, silpnadvasis –
iš kur tos svajos drąsios?**

G. Leopardi

KAIP JONAS IR ANDRIEJUS

AŠ ATGIMSTA PER *susitikimą*

Pirmojo raštiško šio įvykio liudijimo - Evangelijos pagal Joną - pirmame skyriuje pateikiamas ne tik apibendrinantis teiginys, jog „Žodis tapo Kūnu“ - jog visa tai, iš ko susideda būtis, tapo žmogumi - bet ir prisiminimai tų, kurie iš karto juo pasekė.

„Tą dieną Jonas tebebuvo ten su dviem savo mokiniais. Atidžiai žiūrėdamas į Jėzų, kuris ėjo pro šalį, pasakė...“ Taigi įsivaizduokite situaciją. Tą dieną tarp tų žmonių buvo ir anie du, kurie atėjo pirmą kartą. Ir netikėtai, atidžiai į jį žiūrėdamas, Jonas Krikštytojas sušuko: „**Štai Dievo Avinėlis, štai tas, kuris naikina pasaulio nuodėmes!**“. Bet žmonės nesujudėjo, jie buvo pripratę prie pranašo kartais pasakomų keistų, nesuprantamų, nerišlių, padrikų teiginių; todėl dauguma ten buvusiųjų neatkreipė į tai dėmesio.

NENULEIDO NUO JO AKIŲ. Tie du, atėję pirmą kartą, klausėsi pranašo, užgniaužę kvapą, nenuleido nuo jo akių, visur sekė jo žvilgsnį, pamatė, kad pranašas atidžiai žiūrėjo į nueinantįjį, ir **nusekė paskui jį**. Ėjo paskui jį, išlaikydami tam tikrą atstumą, bijodami prisitarti, gėdydamiesi, bet keistai, giliai, neaiškiai sujaudinti ir susidomėję.

„Jie nuėjo ir pamatė, kur jis gyveno, ir liko kartu su juo visą tą dieną. Buvo maždaug ketvirta valanda po pietų“.

Eugène Burnand, *Mokiniai Petras ir Jonas bėga prie kapo Prisiėlimo rytą, 1898*. Musée d'Orsay, Paryžius.

O MANO MAMA PASAKĖ MAN. Jie abu, Jonas ir Andriejus, ir tie dvylika, Simonas ir kiti, apie tai papasakojo savo žmonoms, ir kai kurios iš žmonių nuėjo kartu su jais. Jie tą pasakė ir kitiems draugams. O draugai pasakė kitiems draugams, dar kitiems draugams, o tada dar kitiems draugams, kaip stipri kylanti srovė, kaip didelė platėjanti upė, ir tai pasiekė mano mamą, mano mamą. O mano mama pasakė man mažam, ir aš sakau: „Mokytojau, ir aš nesuprantu, ką sakai, bet jei pasitrauksime nuo tavęs, kur eisime? Tik tu turi tuos žodžius, kurie atitinka širdį“.

(„Atpažinti Kristų“, iš *Il tempo e il tempio*, BUR, Milanas 2014)

KAIP JONAS IR ANDRIEJUS

„Kai sutikau Kristų, supratau,
kad esu žmogus.“

Gaio Mario Vittorino

GYVAS SUSITIKIMAS. „Aš“ pabunda iš savo kalėjimo, atsibunda iš kapo, iš kapo duobės, iš savo pradinės uždarmo būsenos ir tarsi „prisikelia“, suvokia save būtent per susitikimą.

Susitikimo padarinys yra **asmens** prasmės suvokimas. Tarsi asmuo gimtų: negimsta, tačiau per **susitikimą pradeda save suvokti**, todėl gimsta asmenybė. Čia ir prasideda, ne baigiasi, pats nuotykis.

(Aš atgimsta per susitikimą. 1986-1987,
BUR, Milano 2010)

GYVENIMAS ŠIANDIEN

PARODYTI TIKĖJIMO *aktualumą*

Nuo pat pirmos pamokos mokykloje visuomet kartojau: „Nesu čia tam, kad jus įtikinčiau savo idėjomis, bet tam, kad išmokyčiau tikro metodo, pagal kurį galėsite įvertinti tai, ką jums pasakysiu. O tai, ką jums pasakysiu yra patirtis, ilgos praeities – dviejų tūkstančių metų – rezultatas“. Tokio metodo laikymasis nuo pat pradžių buvo pagrindinis mūsų ugdomosios veiklos bruožas, aiškiai nurodantis tikslą: **parodyti, kad tikėjimas atsako į gyvenimo poreikius**. Pirmiausia dėl ugdymo šeimoje ir seminarijoje, vėliau dėl savo apmąstymų, buvau visiškai įsitikinęs, kad tikėjimas, kurio negalima aptikti ir atrasti gyvoje patirtyje, jos nepatvirtinamas ir nereikalingas atsakant į jos poreikius, nėra toks tikėjimas, kuris galėtų išlikti tokia me pasaulyje, kuriame viskas, viskas sakė ir sako priešingai; net ir teologija ilgą laiką buvo tokio nuosmukio auka.

TIKĖJIMAS ATSAKO Į ŠIRDIES POREIKIUS. Tikėjimo, kuris atsako į gyvenimo poreikius, atskleidimas, vadinasi (šis vadinasi man yra svarbus), tikėjimo pagrįstumo įrodymas reikalauja tikslios pagrįstumo sąvokos. Sakyti, kad **tikėjimas išaukština protingumą, reiškia, kad tikėjimas atsako į esminius ir pirminius kiekvieno žmogaus širdies poreikius**, kurie visiems yra vienodi: tiesos, grožio, gėrio, teisingumo (teisingumo!), meilės, visiško pasitenkinimo poreikiai, kurių turinys, kaip dažnai pabrėžiu savo mokiniam, yra toks pat kaip ir žodžio „tobulumas“ („satisfacere“ arba „satisfieri“ lotyniškai yra analogiškas sąvokai „perficere“, tobulumas: tobulumas ir pasitenkinimas yra tas pats dalykas, kaip laimė ir amžinybė).

„Niekas nėra taip neįtikima,
kaip atsakymas į neišskylantį klausimą“.

R. Niebuhr

Taigi laikykime pagrįstumu tai, kas atsako į esminius žmogaus širdies poreikius, tuos esminius poreikius, kuriais remdamasis, kiekvienas žmogus norom nenorom, sąmoningai ar nesąmoningai, viską vertina, viską įvertina, tą darydamas netobulu ar tobulu būdu.

KRISTAUS ESATIES PADARINIAI. Todėl pagrįsti tikėjimą reiškia vis geriau, vis plačiau, vis giliau apibūdinti Kristaus esaties padarinius autentiškame Bažnyčios gyvenime, kurio „sergėtojas“ yra Romos Popiežius. **Taigi, tikėjimas atneša gyvenimo pasikeitimą.** Klaida būtų suvokti, pateikti ir išgyventi tikėjimą kaip prielaidą, kurios nesilaikoma, kaip prielaidą, kuri nėra susijusi su gyvenimu. Su gyvenimu: gyvenimas yra šiandien, nes vakar dienos jau nebėra, o rytojaus dar nėra. Gyvenimas yra šiandien.

(Ugdymo rizika, Rizzoli, Milan 2005)

SUKURTI SUBJEKTĄ, KAI GRIŪNA AKIVAIZDYBĖS

REVOLIUCIJA *manyje*

„**T**ikrai gyvename tokiomis sąlygomis, kad pirmieji turime būti pakeisti, turime patirti tą giliają revoliuciją, kuri niekada, kartoju, niekada neateis iš išorės, tam tikros socialinės tikrovės, kaip mes tikimės, kad bus“, nes „**to niekada nebus kultūroje ar visuomenės gyvenime, jei pirmiausiai neįvyks mumyse. [...] Jei neprasidės tarp mūsų savimonės revoliucija, savęs suvokimas be jokių išankstinių nusistatymų, be kažko, ką pirmiausia reikėtų išgelbėti**“.

MUMS NIEKO DAUGIAU NEREIKIA. „Skaičiuoju savo mintis ir veiksmus, jausmus ir reakcijas, dienas ir naktis. Tačiau Kita Esatis, kuri mane nuolat lydi ir visa liudija. Tai – ilga kelionė, kurią turime įveikti kartu, tai – tikras nuotykis: atrasti tą Esatį savo kūnuose ir savo kauluose, atrasti, **kad visa mūsų būtis pasinėrusi toje Esatyje**, tai yra Šventumas. Tai taip pat ir tikras socialinis įsipareigojimas. Todėl drąsiai ir ištikimai reikia sekti simptomais, sukeltais sąlygų, kuriomis mes susitikome, visumos: mums nieko daugiau nereikia“.

(*Kunigo Giussani gyvenimas*, BUR, Milanai 2014)

VISIŠKAI PERKEISTAS IR NUOSTABĄ KELIANTIS VEIDAS. Visa mūsų judėjimo skelbiamos žinios jėga glūdi čia. **Mano laimės, mano išpildymo tvirtinimas yra ta priežastis, dėl kurios tikiu, dėl kurios pripažįstu Kristų: mano paties išsipildymas yra šis santykis.** Tačiau aš savo realizuoju santykyje su moterimi, skaitydamas knygą, valgydamas, keliaudamas į kalnus! Todėl santykis su Kristumi yra visų šių dalykų tiesa, šių dalykų tiesa yra tos Esaties suvokimas, priklausymo suvokimas. Žodžiu, toks yra gyvas tikėjimas: tai ne kas kita, kaip visiškai perkeistas ir nuostabą keliantis įprastų dalykų veidas.

(*Nuo utopijos iki esaties*. 1975-1978, BUR, Milanai 2006)

**Jėgos, keičiančios pasaulį,
yra tos pačios,
kurios žmogų padaro laimingą.**

Luigi Giussani

Mes niekada
nesimatėme,
bet mes tai
matome
tarp mūsų,
jaučiame
tarp mūsų.
Iki!

Luigi Giussani

G E R A S I S P A S L A P T I E S V E I D A S

„MOTERIE, *neverk!*“

„**M**oterie, neverk!": tokia širdis mums duota, kad susitiktume žvilgsnį ir liūdesį, skausmą visų tų žmonių, su kuriais užmezgame ryšį, susidūrę kelyje ar kelionėje, mūsų kelionėse.

SUKŪRIAU TAVE GYVENIMUI. „Moterie, neverk!“. Neįsivaizduojamas dalykas, kad Dievas, „Dievas“, Tas, kuris šią akimirką kuria pasaulį, matydamas ir klausydamasis žmogaus, išstartų: „Žmogau, neverk!“, „Tu neverk!“, „Neverk, nes ne mirčiai, bet gyvenimui tave sukūriau! Aš tau leidau atsidurti pasaulyje, didingų žmonių draugijoje!“.

GERAS LIKIMAS. Yra toks žvilgsnis ir tokia širdis, perverianti jus iki pat kaulų čiulpų, mylinti jus ir jūsų likimą, toks žvilgsnis ir tokia širdis, kurių niekas negali išvengti, niekas negali uždrausti pasakyti tai, ką galvoja ir ką jaučia, niekas negali sulaikyti jų jėgos!

(Ir gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo sūnų, Coop. Ed. Nuovo Mondo, Milanas 2002)

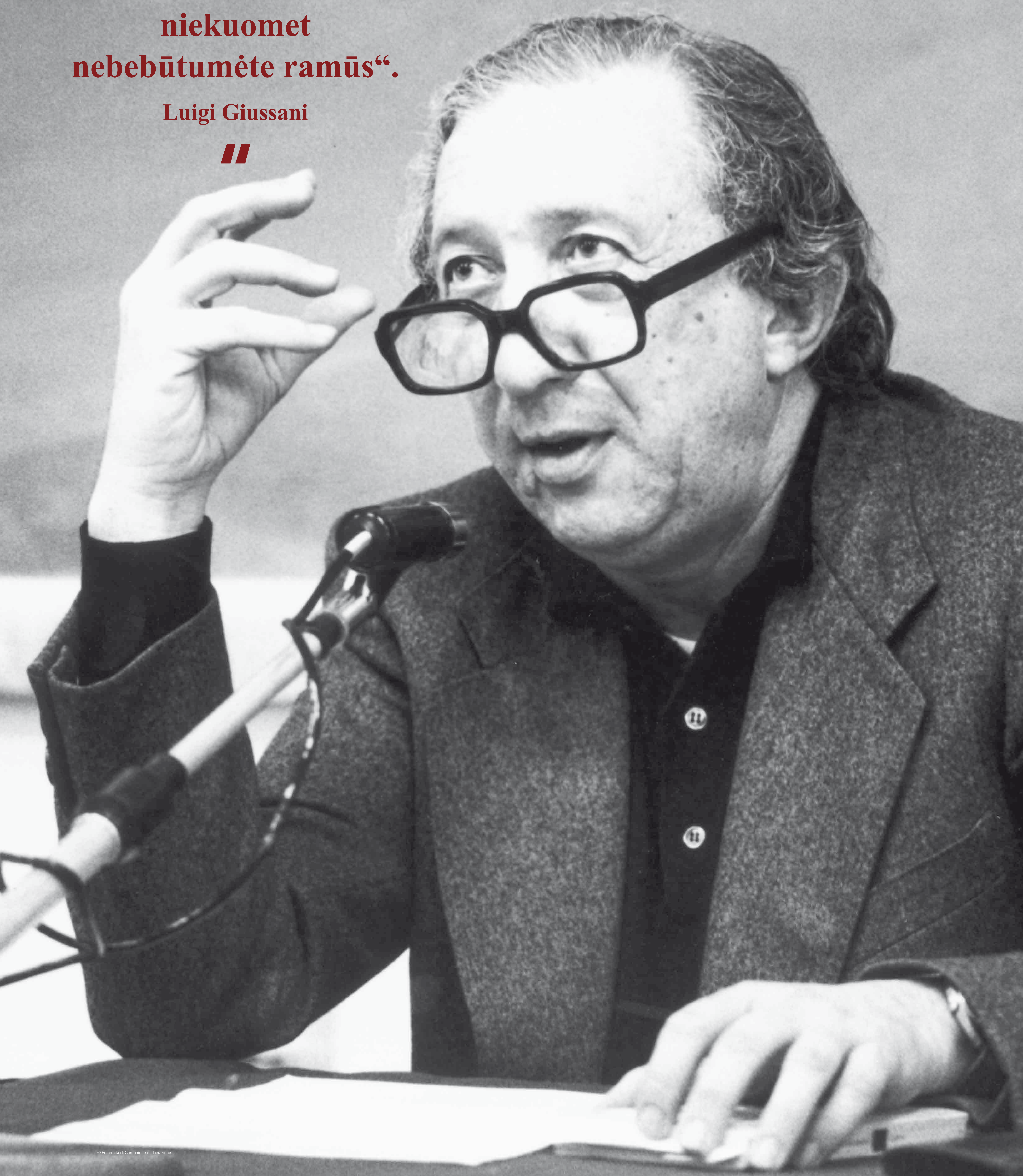
**Nėra nieko, kas užgožtų tikrumą
dėl slėpingojo ir gerojo likimo!**

Luigi Giussani

//
**„Linkiu sau ir jums,
kad niekuomet
nebūtumėte ramūs,
niekuomet
nebebūtumėte ramūs“.**

Luigi Giussani

//

B A Ž N Y Č I O S V A G O J E

NE KOKS NORŠ KELIAS, *bet kelias*

1977. PAULIUS VI FLORENCIJOS STUDENTAMS

„BŪKITE DŽIAUGSMINGI!“

Jums skirti mūsų sveikinai! Mes atidžiai klausomės jūsų platinamos programos teiginių, jūsų gyvenimo stiliaus, jauno ir naujo, atnaujinto ir atnaujinančio, sekimo krikščioniškais ir socialiniais idealais, kuriuos jums siūlo katalikiška Italijos aplinka.

Teikiame jums palaiminimą, o kartu su jumis laiminame ir sveikiname jūsų įkūrėją, kunigą Giussani. Dėkojame jums už drąsius, stiprius ir ištikimus žodžius, kuriuos skelbiate šiuo itin neramiu laikotarpiu, jaudinami priespaudos ir nesupratimo, kurie jus supa.

Būkite laimingi, būkite ištikimi, būkite stiprūs ir būkite džiaugsmingi, savo aplinkoje liudydami, jog krikščioniškas tikėjimas yra tvirtas, džiaugsmingas, gražus ir tikrai pajėgus meilėje ir meile pakeisti visuomenę, kurios dalimi jis yra. Gausybė linkėjimų ir palaiminimų!

Mes tikime Kristumi, kuris mirė ir prisikėlė, Kristumi, kuris yra čia ir dabar, kuris vienintelis gali pakeisti ir keičia žmogų ir pasaulį.

Jonas Paulius II

2002. JONAS PAULIUS II

„KELIAS – KIEK SYKIŲ JŪS PATS TAI TVIRTINOTE – YRA KRISTUS“

Mintimis grįžtant prie Brolijos ir judėjimo gyvenimo bei darbų, pirmiausia į akis krenta atsidavimas, su kuriuo jūs stengiatės įsiklausyti į šiandienos žmogaus poreikius. Žmogus niekuomet nesiliauja ieškojęs: ar būdamas paženklintas prievartos, vienatvės, beprasmiškumo dramos, ar išgyvendamas vaiskų džiaugsmą, jis visuomet ieško. Vienintelis tinkamas atsakymas, galintis numaldyti šiuos ieškojimus, kyla iš susitikimo su Kristumi, kuris esti prie jo būties ir veiklos ištakų.

Judėjimas visuomet norėjo ir tebenori nurodyti ne kokį nors kelią, bet kelią, kuris veda šios egzistencinės dramos sprendimo link.

Šis kelias – kiek sykių Jūs pats tai tvirtinote – yra Kristus. Jis yra Kelias, Tiesa ir Gyvenimas, pasiekiantis žmogų jo egzistencijos kasdienybėje. Krikščionybė, nors ir būdama į išganymą vedančių doktrinų bei taisyklių visuma, pirmiausia yra susitikimo „įvykis“. Būtent šią įžvalgą ir patirtį pastaraisiais metais Jūs skleidėte daugybei prie judėjimo prisijungusių žmonių.

//
**Tikras istorijos herojus
yra elgeta: žmogaus širdies
maldaujantis Kristus ir žmogaus
širdis, maldaujanti Kristaus**

Luigi Giussani

//

B A Ž N Y Č I O S V A G O J E

JIS TAPO

daugelio tėvu

2005. JOSEPH RATZINGER

„JIS ATRADO KRISTŲ, TIKRAJĮ DŽIAUGSMĄ“

Kun. Giussani užaugo namuose, jo paties žodžiais tariant, kuriuose buvo mažai duonos, bet daug muzikos, taigi jis nuo pat pradžios buvo paliestas, geriau pasakius, sužeistas, grožio troškimo. Vis dėlto jis nepasitekino tik įprastu grožiu, banaliu grožiu; jis ieškojo paties Grožio, begalinio Grožio, ir taip jis rado Kristų. Kristuje jis atrado tikrąjį grožį, gyvenimo kelią, tikrąjį džiaugsmą.

Kun. Giussani iš tiesų nenorėjo pasilaikyti gyvenimo sau, bet atidavė savo gyvenimą, ir būtent taip atrado gyvenimą ne tik sau, bet ir daugeliui kitų. Jis tikrai tapo tėvu daugeliui ir, vesdamas žmones ne į save, bet į Kristų, jis laimėjo daug širdžių, padėjo pasaulį padaryti geresnį, atverti pasaulio duris į dangų.

2005. JORGE MARIO BERGOGLIO

„GILIAI ŽMOGIŠKAS“

Sutikau pristatyti šią kun. Giussani knygą („Kodėl Bažnyčia?“), dėl dviejų priežasčių. Pirmoji yra labiau asmeniška, tai – visa, ką gera man per šiuos dešimtmečius jis padarė, kaip kunigas ir kaip žmogus, per savo knygas ir straipsnius. Tačiau norėčiau pasakyti dar kai ką: Giussani pakeitė mano mąstymą, jis man suteikė žvilgsnį, padedantį giliau suprasti gyvenimą ir tikėjimą. Jis man, krikščioniui ir žmogui, davė daug gera.

Antroji priežastis yra mano įsitikinimas, jog jo mąstymas yra giliai žmogiškas, aktualus žmogui, ir pasiekia giliausius žmogaus troškimus. Dėl šių dviejų priežasčių džiaugiuosi, galėdamas pristatyti šią knygą.

Išlaikykite *charizmos šviežumą*.
Nuolat atnaujinat „pirmąją meilę“.
Nuolat kelyje, nuolat judėjime, nuolat
atviri Dievo staigmenoms.

Popiežius Pranciškus judėjimų kongrese, 2014

C H A R I Z M A Š I A N D I E N

PATI DIDŽIAUSIA AUKA

yra atiduoti savo gyvenimą

KITO VEIKIMUI

Atiduoti gyvenimą Kito veikimui; tas „kitas“, istorine, išskirtine prasme, savo išore yra tam tikras asmuo; kalbant apie mūsų Judėjimą, pavyzdžiui, tai – aš. Tačiau man taip teigiant, tarsi išnyksta visa tai, kas yra mano „aš“ (nes „Kitas“ yra Kristus savo Bažnyčioje); lieka tam tikras istorinis atspirties taškas ir žodžių srautas, darbo, kuris atsirado nuo pat pirmo momento Berchet mokykloje, srovė.

Neatsižvelgti į šią pastabą reiškia prarasti laikiną santarvės, mūsų veikimo naudingumo pagrindą. Tai tarsi įskelti pamatus.

Kiekvienas yra atsakingas už charizmą; kiekvienas yra charizmos nuosmukio ar pakilimo priežastis; arba kiekvienas yra žemė, kurioje charizma išaikvojama, arba dirvožemis, kuriame charizma atneša vaisių.

Todėl **atėjo tas metas, kuomet kiekvienam itin svarbu suvokti savo atsakomybės būtinumą, lojalumą bei ištikimybę.** Atėjo momentas kai kiekvienas turi prisiimti atsakomybę už charizmą.

NURODYTI ŽMONĖS, ATSAKINGI UŽ JUDĖJIMĄ. Nesuvokti ar susiaurinti šių pastebėjimų prasmę reiškia nesuvokti ir susiaurinti tą intensyvų poveikį, kurį mūsų charizmos istorija daro Dievo Bažnyčiai ir šių dienų visuomenei. Tuomet sugrįžta **laikinumas**, nes Dievas pasinaudoja laikinumu.

Manęs gali nelikti, bet tekstai, kurie liks, ir nuolatinis sekimas (Dievui panorėjus) tų žmonių, kurie nurodomi kaip atspirties taškas, kaip teisinga interpretacija to, kas man įvyko, taps priemone, padėsiančia pasitaisyti ir prisikelti; taps **moralumo priemone**. Nurodyti žmonės, atsakingi už judėjimą, yra tai, kas gyva dabar, nes ir tekstą galima interpretuoti; sunku jį interpretuoti neteisingai, tačiau įmanoma jį interpretuoti ir taip.

Būtina sąlyga, norint atiduoti gyvenimą Kito veikimui, yra ryšys taro žodžio „Kitas“ ir to, kas yra istoriška, konkrečiu, apčiuopiama, pajaučiama, apibūdinama, nufotografuojama, kas turi vardą ir pavardę. Jei to nėra, įsigali mūsų puišybė, ji taip pat laikina, bet laikina blogiausia šio žodžio prasme. Kalbėti apie charizmą, neturinčią savo istoriškumo, reiškia kalbėti ne apie katalikišką charizmą.

(Krikščioniškas įvykis, BUR, Milano 2003)

Aš visuomet sakydavau kunigui Giussani: „Aš visada tau liksiu dėkingas, nes leisdamas susitikti judėjimą, man leidai nueiti žmogišką kelią“. Kelią, leidusį man pajusti krikščionybės esmę ir suprasti save patį. Be kunigo Giussani draugijos niekada nebūtume supratę, ką reiškia išgyventi žmogiškumo ir tikėjimo patirtį.

Julián Carrón